

תחל שנה וברכותיה

קובץ

האור לחיים

שנה
שמינית

מאמרים ושיחות
מרו ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת ניצבים תשפ"ה
ראש השנה - פרשת וילך תשפ"ו

אמנת השבת

(לשבת פרשת ניצבים תשפ"ה)

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
19:58	19:13	* 18:24	ת"א
19:55	19:12	18:22	חיפה
19:57	19:13	18:23	ב"ש
19:57	19:13	18:23	
* לנוהגים 40 דק': 18:04			

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',
יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com
02-5380014 02-5000455 או בטלפון:
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת ניצבים תשפ"ה - ראש השנה - פרשת וילך תשפ"ו

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהרין" - חומש דברים

1 ההזדמנות גדולה!

פרשת ניצבים:

6 ניצבים ועומדים

9 האור שבתורה

ראש השנה:

16 קול השופר

19 שנה חדשה - קיצבה חדשה...

פרשת וילך:

26 ימים המסוגלים להצלה

31 העליה מתוך הנפילה

ההזדמנות גדולה!

כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם לֹא נִפְלֶאתָ הִיא מִמֶּנִּי וְלֹא רִחֲקָה הִיא (דברים ל, יא).

לא ניתנו המצוות אלא לצרף בהן את הבריות, שנהיה זכים וטהורים, ונהיה ראויים לכל הטוב שבעולם.

הפסוק הזה מדבר על התורה כולה. הקב"ה ברא את עולמו כדי לעשות

אל תאמר: 'זה קשה לי, אינני יכול לעשות הכול...'. אלא "כִּי קָרוֹב אֵלַיךְ הַדָּבָר מֵאֵד בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ" (שם, יד).

חסד עם בריותיו, שנאמר (תהלים פט, ג): "כִּי אֶמְרָתִי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה", אך עלינו להיות ראויים לחסד הזה.

"העיקר לקבל"

את הקבלה בלב

שלם, אפילו

קבלות קטנות"

כל המצוות - ניתנו להנאת ולטובת האדם, כדי שיתקרב על ידי עשייתן אל הבורא יתברך, אשר יעתיר עליו שפע ברכות ושכר עצום ונפלא, כפי שנאמר במשלי (ט, יב): "אִם חָכְמָתְךָ לְךָ" - החוכמה שקנית היא לתועלתך, כי תקבל על ידה את הטוב.

אם אנחנו מציבים מסך בינינו לבין הקב"ה, ואיננו רוצים להיות קרובים אליו, הקב"ה אומר כביכול: 'בבקשה, תסתדרו לכם לבד...'. ואז יש גלויות ומלחמות, וצרות נוראות, שונות ומשונות. ה' ירחם על עמו ישראל... נקבל על עצמנו את אלקותו יתברך, ונזכה לשנה טובה ומבורכת!

אחרת...'

אצל בורא עולם העיקר זו הקבלה.
כשאדם עומד לפני הקב"ה בראש
השנה ומקבל עליו קבלה בלב
שלם, ה' יתברך מחשיב לו כאילו
כבר ביצע את הקבלה הטובה, אבל
מובן שהקבלה צריכה להיות קבלה
אמיתית.

אם הקבלה אינה אלא מן השפה
ולחוץ, לא מעומק הלב - אין בה
ממש. אם הוא אומר: "אני מקבל
עלי לעשות כך וכך...", ובליבו חושב
להמשיך באותם מעשים רעים - איך
הוא מצפה שתתקבל תשובתו?!
איך יסתכל עליו בורא עולם?

העיקר לקבל את הקבלה בלב שלם,
אפילו קבלות קטנות.

נמצאים אנו ימים ספורים לפני
כניסתנו ליום המשפט, לעמוד בדין
לפני בורא העולמים יודע כל, הצופה
ומביט בכל צפונותיו של האדם...

פִּי הָאָדָם יִרְאֶה לְעֵינָיו וְה' יִרְאֶה
לְלִבָּב (שמואל א' טז, ז). משפט ה' אינו
כמשפט בני אדם. ה' יתברך יודע
ורואה כל צפונותיו ומחשבותיו של
אדם.

אצל בני אדם, כשיש סרט בשפה
זרה, יש פס כתוב שמתרגם את
הקול. אצל בורא העולם הכל גלוי
והכל צפוי. הוא רואה את הכל, בוחן
ליבות וכליות, יודע מחשבות בני
אדם.

אדם ניצב ביום ראש השנה, ומבקש
מה' שיכתבהו לשנה טובה, ומחמת
איימת הדין הוא אומר: 'אני מקבל
עלי קבלה טובה כזו, וקבלה טובה

להצלחת

זוהר בן אסנת

ידיים מראש. הוא טוען מולך: 'איך אפשר לשמור את כל השבתות כמו שצריך?? וכי תצליח לעמוד בניסיונות הקשים שבשמירת שבת?!'

תעמוד איתן מולו, ותגיד לו: 'היום! את השבת הזאת אשמור בדקדוק ההלכה, אני לא מתווכח איתך עכשיו על מה שיהיה בשבת הבאה...'

אבל גם בשבת הבאה תאמר לו: 'היום! גם את השבת הזאת אשתדל לשמור כהלכה!'; אם תנהג כך, תוך זמן מה הוא יתייאש ממך, ותוכל לשמור את כל השבתות מתוך קדושה ושמחה של מצוה...

יום השבת - יום קדושה והתעלות. הקב"ה נותן לנו את יום השבת, שנוכל להתעלות בו פי כמה וכמה מאשר בימי החול.

ה"חפץ חיים" זצ"ל כותב, שכל מצוה שעושה אדם בשבת הריהו כנגד תרי"ג מצוות, שכן שקולה שבת כנגד כל התורה כולה.

נשתדל בכל עוז לשמור בדקדוק לפחות את השבת האחרונה של השנה.

"הכל הולך אחר החיתום" (ברכות יב ע"א) - ואם שומרים אנו את השבת הזאת - נחשב כאילו שמרנו את כל שבתות השנה.

הקב"ה נוהג עם האדם במידת הרחמים, וגם אם כל השנה לא הצליח לעמוד בקבלות, מכל מקום הקב"ה מסתכל על הדפים האחרונים - נו, מה איתו עכשיו? איך נראית השבת האחרונה שלו? האם הוא משתדל לקבל את השבת כראוי? האם קידש את השבת באמת, במחשבה, בדיבור ובמעשה, ולא עברה לו השבת סתם לבטלה?...

בשבת האחרונה של השנה יש לנו הזדמנות פז לזכות לתיקון של כל שבתות השנה!

הקב"ה אומר לנו: "אַתֶּם נִצְבִּים הַיּוֹם". איך תזכו להיות "ניצבים"? על ידי שתאמרו ליצר הרע - "היום!" היצר בא ומנסה לגרום לך להרים

תחרות מעניינת: מי שיכול לבוא לאולם מסויים בארמון ולשבת שם יום שלם בלי לפתוח את העיניים, יזכה בפרס ענק.

אנשים רבים נהרו לשם, וניסו לשמור את עיניהם עצומות. כמובן היו שם מפקחים מטעם המלך, שתפקידם היה להשגיח היטב ולבדוק מי מהנוכחים מצליח לעמוד במשימה.

באולם התרחשו דברים שונים ונשמעו קולות חזקים - פיצוצים, חבטות, נקישות... מוזיקה סוערת נשמעה מידי פעם, והקושי לשמור על העיניים עצומות היה גדול מאוד. אנשים הצליחו כמה דקות, חצי שעה או לכל היותר שעה, אך לא מעבר לכך, וכל מי שפקח את עיניו נפסל ונשלח החוצה...

לפתע הופיע שם אדם עיוור ואמר: "מה הבעיה? אני יכול להישאר יום שלם בעיניים עצומות!"

אמרו לו הכל: 'זו לא חוכמה! הרי עיניך ממילא אינן רואות. החוכמה היא שאדם יכול לראות, ואף על

בשבת קודש יכול אדם להרוויח מיליוני מצוות על ידי שמירת השבת ולימוד התורה בשבת, ויכול להגיע לרום המעלות.

לאחר שיהודי מתחבר לשבת הקדושה, גם אם תציע לו עשרה מיליון דולר אם יחלל את השבת - הוא לא יסכים!!

לפני כשלושים שנה מסרתי הרצאה בקריית מלאכי ואמרתי שאדם שיודע את ערך השבת - גם אם תיתן לו מיליון דולר שירים מתג חשמל אחד, הוא יאמר לך: 'הסתלק מפה! חס וחלילה שאני ארים את המתג! אני יהודי שומר שבת!'

בסיום הדרשה ניגש אלי אחד המאזינים החילוניים ואמר בהתרסה: "אם הרב ייתן לי רק חמישים שקלים - ארים לו כמה כפתורים..."

במקום תשובה, המשלתי לו משל שמעמיד את הדברים באור נכון: מלך אחד הכריז ברחבי המדינה על

האומה כנס גדול. הרב אורי זוהר זצ"ל, שהיה אז בעל תשובה כשש או שבע שנים, דיבר בפני אלפי איש.

כאשר נשאל: 'האם אינך מתגעגע לנסוע בשבת לים?' הכריז קבל עם ועדה: "אם יבואו עכשיו ויציעו לי את כל ניו יורק, על כל זהבה, כספה ונכסיה, עבור חילול שבת קטן - אומר: 'בוז! תסתלקו ממני!' ולא אסכים לחלל את השבת!"

מי שלא טעם את ערכות השבת אינו יודע מה הוא מפסיד, וכשידע - כמה יבכה, כמה יצטער שלא שמר שבת עד היום!

פי כן הוא מתגבר על עצמו ואינו מסתכל - לו מגיע הפרס!

פניתי לאותו יהודי חילוני שהתרים נגדי והסברתי לו: "אתה, שלא ראית מימך מהי שבת אמיתית, מעודך לא טעמת את טעמה הערב של השבת, אינך מבין מהו הערך של השבת הקדושה, ולכן אינך מרגיש כל בעיה לחלל אותה. אך אם תפקח עיניך ותבין מהי השבת - לא תסכים לחלל את קדושתה!"

לפני שנים רבות ארגנו בבנייני

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

ניצבים ועומדים

לפני ה', על אף שעברתם כל מיני עבירות והכעסתם את הקב"ה.

לכאורה דברי המדרש קשים ומעוררים תמיהה גדולה:

מה רצה משה רבינו לעשות להם בפיוס זה - להמעיט מן הפחד? להוריד מחרדת הדין? הלא כל תפקידן של הקללות הוא לייצר הרתעה ופחד מלעבור עבירה!

אם כן אין מובן מפני מה נאמר להם פתאום שמצבם אינו כה נורא, והקב"ה לא עשה להם כלום על אף שהכעיסוהו, הרי לכאורה אמירה זו הורסת את גורם ההרתעה!

אתם נצבים היום בלכם לפני ה' אלמיתם ראשיתם שביתכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל (דברים כט, ט).

מיד לאחר פרשת כי תבוא מגיעה פרשת ניצבים, שבה אומר משה רבינו לעם ישראל: "אתם נצבים היום".

סמיכות הפרשיות מבוארת במדרש (תנחומא א, הובא ברש"י): "לפי ששמעו ישראל מאה קללות חסר שתיים, חוץ ממ"ט שבתורת כהנים, הוריקו פניהם ואמרו 'מי יוכל לעמוד באלו', התחיל משה לפייסם 'אתם ניצבים היום', הרבה הכעסתם למקום, ולא עשה אתכם כליה, והרי אתם קיימים לפניו".

הקב"ה אמר למשה שיפייס את עם ישראל, ויאמר להם: הרי אתם ניצבים

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי המישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

יתרה מזאת, אומר להם משה: עצם העובדה שפחדתם מה' - תעמיד אתכם!

"אתם ניצבים" - בזכות הפחד שאתם פוחדים מה'! מכיון שאתם פוחדים, אינכם סומכים על עצמכם ואינכם עוברים את חוקי ה' בשאט נפש, ונמצא שהפחד הזה מעמיד אתכם!

כך כותב רבי ישראל סלנטר זצ"ל: מהו הדבר שיכול להעמיד את האדם ולהעביר אותו בדיני שמים? - הפחד.

אדם שממלא את ליבו בפחד אלוקים, מבין שהקב"ה יכול לעשות הכל. אפילו אדם גיבור, שכל העולם כולו רועד מפניו ואין שום דבר שיעצור אותו, גם הוא נתון בידי הבורא!

אם הקב"ה רק שולח לו חיידק קטן, בצוואר, בגב או בפה - כבר הוא שוכב

יש כאלו האומרים בליבם: 'עזוב אותי... אין לי כבר תקנה... תראה אילו עונשים... "וכאשר אבדתי אבדתי".'

בא משה רבינו ומלמדנו: אין זה נכון לחשוב כך! הקב"ה הוא ארך אפיים, "כִּי נִפְלָתִי קָמָתִי, כִּי אָשָׁב בַּחֲשָׁךְ ה' אֹר לִי" (מִכָּה ז, ח) - כשאדם נופל, עליו לקום מיד, "אִם אָסַק שְׁמִים שָׁם אָתָּה וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּכֶךְ" (תהלים קלט, ח) - אפילו ירד אדם והגיע עד לשאול, אפילו אם עבר את העבירה החמורה ביותר בתורה, הקב"ה נמצא שם, והוא עדיין יכול לחזור בתשובה.

אומנם יש קללות - אומר משה רבינו לעם ישראל - אבל תמיד אפשר לחזור אל הקב"ה. הקללות באות להרתיע, אבל ה' ארך אפיים ומקבל את השבים אליו!

לעילוי נשמת
חנה בת פרחיה ז"ל

צריך לייסר אדם על מעשיו, יש לשלב בדברים תקווה ועידוד - אתה ודאי תצליח! או: הניסיונות בעולם כל כך כבדים, וכל הצלחה שלך יקרה מאוד לפני ה'!

האר"י הקדוש היה אומר (שער הגלגולים דף סב ע"ב), **שיבוא דור, שבו ייחשב אדם העושה אפילו מצוה קלה כמו תנא בזמן התנאים!**

יהיו ניסיונות כה גדולים בקיום מצוות, עד שאם אדם יניח תפילין יאמרו לו: אשריך שהנחת תפילין!...

לכאורה, מה זו הנחת תפילין? הרי מי שאינו מניח הוא מפושעי ישראל בגופם... (ראש השנה יז ע"א), אך כדי שלא לשבור את האדם שמתאמץ כל כך למען המצוה, צריך לעודדו שיבין שיש לכל הנחת תפילין מעלה עצומה.

מזה ומזה אל תנח ירך. העניין דומה להליכה על חבל דק, ועל כן יש לדעת את המינון הנכון - מחד גיסא לייסר ולהוכיח, אך מאידך גיסא לרומם ולהזהר לא לשבור ולייאש!

כאבן שאין לה הופכין, ואפילו כוס אינו יכול להזיז... מי שזוכר זאת יודע שהכל בידי ה', ואין שום כוח לטבע!

מפחד זה מיום הדין שבו שופט אותנו הקב"ה נפתח הלב, האדם מרגיש את עצמו דל ורש ממצוות וממעשים טובים, וכך הוא בא לפני הקב"ה - "פְּדָלִים וּכְרָשִׁים דְּפָקְנוּ דְּלִתִּיךְ".

ואם כך: "אתם ניצבים".

כשהקב"ה רואה שעם ישראל נשברים ונכנעים, הוא אומר להם: אתם יכולים לעמוד! כל כך הרבה הכעסתם לפני, אפילו עגל עשיתם, וכי כליתי אתכם? הלכתם לבנות מואב, וכי הרגתי אתכם? ברוך ה', אתם חיים וקיימים!

מטרת המוסר היא להרים את האדם ולתקנו, לא לשבור אותו. אם האדם נשבר - אין ערך למוסר!

יש לזכור את הדברים הללו בעת אמירת דברי מוסר לזולת. גם כאשר

האור שבתורה

פעם אחת...

למה זה קורה? למה בן אדם ניכנס
למשבר בגלל דבר כזה?

כי הוא מרוחק מהקדושה! מי
שמרוחק מהקדושה מרגיש גרוע
אם הוא טס רק פעם אחת בשנה
לחו"ל...

לעומת זאת, תשאל אברך בן תורה:
"כמה פעמים בחיך טסת לחו"ל?"
"מעולם לא יצאתי מהארץ", יענה
מיד.

ואיך רוצה לראות נוף?
"נוף? יש לי מול העיניים נוף מדהים
ביופיו. אני בתוך הנוף!"

מי שקרוב לקדושה לא מרגיש
חוסר כלשהו במה שאין לו את כל
תענוגות העולם הזה!

כאשר נמצאים לפני ה' - סופגים
קדושה, תורה ויראת שמים, הראש
מזרם למעלה!

אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם בְּלִפְנֵי ה'
אֱלֹהֵיכֶם וְאֵשִׁיכֶם שְׁבֻטֵיכֶם וְקְנִיכֶם
וְשִׁטְרֵיכֶם כָּל אִישׁ יִשְׁרָאֵל (דברים כט,
ט).

כותב ה"אור החיים" הקדוש: "עוד
רמז באומרו 'אתם ניצבים וגו'
לפני ה' אלוקיכם', לפי שכל שהוא
מרוחק מהקדושה קומתו נמוכה
וראשו שפל (בראשית רבה יב, ו), ולזה
אמר כי להיותם לפני ה' ניצבו ונשאו
ראשם".

לפעמים אני שואל יהודי שלדאבון
לב עדיין אינו שומר תורה ומצוות:
"איך אתה מרגיש?"
"גרוע", הוא עונה.

מה יש? מה קרה?
המשכורת שלי דלילה. את אשתי
פיטרו מהעבודה. לא מסתדרים.
השנה טסנו רק פעם אחת לחו"ל...
הבן אדם במשבר נפשי עמוק. חבריו
נסעו ארבע פעמים לחו"ל, והוא רק

"אתם ניצבים". יש שמחת חיים.
מרגישים טוב.

שאל אותי אחד מאלו שמרגישים
שרע להם בחיים: "למה אלו
שלומדים כל הזמן שמחים, כל
הזמן שרים, מחייכים?" השבתי
לו: "משום שהם נמצאים לפני ה'".
אין שמחה גדולה יותר בעולם הזה
מאשר להרגיש שעומדים לפני ה'".

אחד האברכים שלנו, גאון עצום,
הגיע לכאן בזכות אהבת חברים.
הם היו כמה חברים מוכשרים,
המצטיינים ביותר בבית ספרם.
אחר כך היו קצינים ומפקדים בצבא,
ואפילו מדריכי קצינים.

אחד מהם שמע דרשה וחזר

בעקבותיה בתשובה, הוא שידל
חבר נוסף לבוא ולשמוע, בלי
התחייבות... הגיע, שמע ונשאר.
באותה דרך הם השפיעו על
חברים נוספים, עד שנשאר חבר
אחד שעדיין לא טעם את מתיקות
התורה.

חבר זה היה המוכשר ביותר
מבניהם, אך כמה שדיברו איתו
הוא לא הסכים. "עזבו אותי, אלה
דברים ישנים של ימות מתושלח...
מה לנו ולדברים האלה?"

המשיכו החברים להפציר בו,
עד שאמרו לו: "שמע, אתה זוכר
שפעמים רבות ביקשת שנלך
למקום פלוני על אף שלא היה לנו
חשק ללכת, וכדי לא לשבור את
המילה שלך הלכנו איתך, נכון?

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

ישרים, שנאמרו בתוספת משלים, אגדות ומעשיות - דברים המושכים את הלב. כמעט שעה ארך השיעור, ומשהסתיים ניגשתי למקומו שבפתח לאחל לו שבוע טוב.

"ברוך הבא, שמעת את השיעור?" התעניינתי.

"כן, שמעתי, אבל כל הדברים היפים האלה שהרב אמר אינם נוגעים אלי כלל, כי אין לי בסיס ביהדות, אני לא מאמין בכלל!"

"מה הכוונה שאתה לא מאמין?" שאלתי.

"לא מאמין שקיימים כל הדברים האלה שאתם מדברים עליהם..."

הצבעתי על מדפי הספרים העמוסים שמקיפים את קירות בית המדרש ואמרתי לו: "תראה,

מדוע כעת אתה שובר את המילה שלנו? זו חברות!? זו ידידות!? גם אתה צריך לשמוע לבקשתנו. תבוא, תשמע, לא מחייבים אותך כלום, רק תשמע!"

"צודקים" הוא הסכים בשם החברות שלהם, "אני בא, אבל מראש אני אומר לכם שחבל על הזמן שלי, כי אני לא מאמין בזה בכלל..."

הוא הגיע לכאן במוצאי שבת. באותה תקופה הייתי מוסר בכל מוצאי שבת שיעור מעמיק בספר מסילת ישרים, והבחורים היקרים היו יושבים ושומעים.

הוא נעמד בפתח, ולא הסכים להיכנס בשום פנים ואופן בטענה שבא רק לשמוע...

וכך עמד והאזין לדברי המסילת

לעילוי נשמת
ציון בן סולטנה ז"ל

לומר לי אם אתה מאמין לדברים או לא."

הוא חשב על הדברים, ומיד עדכן אותי "יש לי אלף שאלות על כל הדברים שלכם..."

להפתעתו, לא נבהלתי. "תבוא כל יום, תשאל אותי שתי שאלות, ואני אענה לך עליהן. אי אפשר לענות על כולן על רגל אחת. כדאי שתיקח מחברת ותעלה על הכתב את כל השאלות, וכך אוכל לעבור עליהן. על חלקן אשיב לך בעצמי, וכאשר לא אדע להשיב בעצמי, אשאל את הגדולים ממני בתורה ובחוכמה..."

למחרת הוא הגיע, ומני אז עד היום

יש כאן ספרייה של אלפי ספרים, האם למדת אותם? איך אתה אומר שאתה לא מאמין בכל הדברים האלה, כבר קראת את כל הספרים שלנו?"

"מה לי ולספרים האלה?" הוא לא הבין...

"איך אתה יכול לומר לי שאינך מאמין, אם לא ידוע לך כלל מה כתוב בספרים שלנו? אין זה נכון שאתה לא מאמין, אלא אתה לא יודע! אתה לא מכיר את האמונה הזאת!"

"ברגע שתלמד ספר ועוד ספר ותדע על מה דיברנו בשיעור, אז תוכל

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי המישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

הגיע לישיבתנו נער צעיר כבן ארבע-עשרה, שמע שיעור וטען: "לא התחברתי".

"הישאר שבוע נוסף" הצעתי לו, והוא נשאר. בסוף השבוע ציינתי בפניו "אני רואה אותך כל הזמן לומד".

"אכן, אינני יכול להפסיק את הלימוד!"

והדבר מדהים, כיצד קורה שתוך יום-יומיים הם מתחברים כל כך?

התשובה היא, שכאשר אדם מעמיק בדברים הוא מתחבר לקדושה. זה כוחה של התורה הקדושה שהיא מחברת את הלומד לה', והוא מקבל שפע אלוקי מהעולם העליון המשפיע עליו להתחבר לגמרא.

הזה הוא עדיין מעיין בספרים שלנו... אבל כעת הוא כבר בקי בהם ויודע ישר והפוך גמרות, חושן משפט ויורה דעה, בכל תחום!

הוא גאון עולם, והבקיאות שלו יחד עם העמקות הן מהמיוחדות ממש! אחינו התועים רחוקים כל כך, אינם יודעים ואינם מכירים מושגי יסוד ביהדות. צריך להבין שהבורות שלהם כה גדולה, שאי אפשר לומר שהם אינם מאמינים, הם פשוט לא יודעים.

אך כשנותנים להם לטעום, להרגיש מעט את אור התורה - או אז הם רואים את האמונה בעיניים, ואינם מסוגלים להתנתק מהתורה הקדושה.

לעילוי נשמת
שאול בן פורטונה ז"ל

תפתח להם את הדלת, הם יבואו. בישיבה ארגנו אכסניה לשבעים אורחים שרוצים לראות את עולם התורה. עשרות אנשים נוספים שביקשו לבוא - נדחו מפאת חוסר מקום!

הלוואי והיה לנו מקום לכולם. עם ישראל פתוחים לקבל, הם טועמים שבת אחת ונשארים!

באחת השנים השתתף כאן בסליחות יהודי חילוני, שדרן ספורט.

לאחר אמירת הסליחות הוא ניגש אלי, ושאלתי אותו "מאין באת? מה גרם לך להגיע?"

"אני גר בגבעתיים, וכל בני משפחתי כבר היו פה". הוא סיפר, "וכל אחד

לא רק צעירים באים לטעום ולשמוע, היו גם אנשים מבוגרים שבאו רק לשיעור בודד, כדי לבדוק, לנסות, ולא יכלו להפסיק.

אחד מהם הוא בן למעלה משמונים, וכבר אינו בקו הבריאות. לפני מספר שנים לא ידע מילה בגמרא, וכעת אינו מוכן ללכת הביתה לישון, "אני חייב ללמוד את הגמרא, איני מסוגל לעזוב" הוא אומר.

ראיתו אינה במיטבה, והוא יושב כשזכוכית מגדלת בידו ולומד דף אחר דף!

בשנים האחרונות תנועת התשובה גדלה והולכת, הביקוש גדול, רק

שיתפות בפתיחת ההיכל של תפילת הפרנסה בימים הנוראים

(ביום ראש השנה | יום הכיפורים תשפ"ז) - ברוב עם

ניתן להשתתף בקניית פתיחת ההיכל

ביום ראש השנה או יום הכיפורים הבעל"ט

של תפילת הפרנסה (בתרומה חד פעמית) - בישיבת "אור החיים"

* סגולה בדוקה וידועה לפרנסה בשפע בכל השנה *

ניתן למסור שמות לברכה

02-5000455

לתרומות:

שומע ובוכה.

"עכשיו הבנתי מדוע הם באים אלי
בדמעות ואומרים: זה משהו מרגש
ומצמרר..."

עם ישראל פתוח לקבל, עלינו רק
לפתוח להם פתח לטעום ולראות!
אנו נפתח להם פתח, והקב"ה יפתח
לכולנו שערי רחמים ורצון, שנזכה
להשיב אליו עוד בנים אובדים.

מהם חזר עם דמעות בעיניים,
שאלתי אותם 'מה קרה? מה ראיתם
שם?' והם השיבו לי 'תשמע, אתה
חייב לראות את המחזה הזה בעצמך!'
"מה אני אראה?' אני לא מבין,
'הינה, יש פה בתי כנסת, ומה יש
לראות בסליחות? אומרים סליחות,
חטאנו לפניך'... אבל בסוף באתי.
כבוד הרב, דע לך, מרגע שנכנסתי
לא פסקתי מלבכות, אני מסתכל,

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה,
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

קול השופר

העניין הראשון - המלכת ה'.

רמז לדבר שכפי שבעת שממליכים מלך בשר ודם מריעים בחצוצרות, כך בראש השנה בעת שאנו ממליכים עלינו את הקב"ה - אנו מריעים בשופר. ומשום כך במשך כל עשרת ימי תשובה אנו אומרים 'המלך הקדוש', 'המלך המשפט', 'זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים'.

העניין השני - להזהיר את העם לשוב בתשובה ולהזכיר להם כי רדיפה אחר העולם הזה ותאוותיו מונעת מהאדם לחשוב על תכליתו האמיתית, כפי שכתב הרמב"ם ברמז שבתקיעת השופר.

העניין השלישי - להזכיר לנו את

כל מועדי ישראל מפסח, שבועות, סוכות ועד יום הכיפורים חלים בזמן שהלבנה גלויה, מלבד ראש השנה שעליו נאמר: "תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּיּוֹם הַזֶּה" (תהלים פא, ד). ומבארת הגמרא (ראש השנה ח ע"ב): "איזהו חג שהחודש מתכסה בו? הוי אומר זה ראש השנה".

ומכאן שבאותו זמן, בעת תקיעות השופר שבראש השנה, על האדם להתבונן במעשיו המכוסים והנסתרים ולעורר את עצמו לתשובה.

האבודרהם מביא את דברי רבי סעדיה גאון זצ"ל המונה עשרה עניינים שחייב אדם לזכור בשעה ששומע את קול

השופר:

העניין החמישי - להזכירנו את חורבן בית המקדש, כפי שקונן הנביא על חורבן הבית ואמר: "מַעַי מַעַי אוֹחִילָה קִירוֹת לְפִי הִמָּה לִי, לְפִי לֹא אֶחְרִישׁ כִּי קוֹל שׁוֹפָר שְׂמַעַתָּ נִפְשֵׁי תְרוּעַת מִלְחָמָה" (ירמיהו ד, יט).

בעת תקיעת שופר עלינו לבקש ולהתחנן בליבנו, שיבנה בית מקדשנו ותפארתנו, ונזכה להעלות על המזבח עולות וזבחים ולהתענג על שכנת עוזו יתברך.

העניין השישי - להזכיר את עקידת יצחק. ולכן אנחנו תוקעים בקרן האיל, כדי להזכיר את האיל שהקריב אברהם אבינו תחת יצחק.

בעבר הוזמנת למטה המשרה הארצי כדי לברך קצינים שהעלו לדרגת ניצב. ברכתי אותם בלשון הפסוק ואמרתי

מעמד הר סיני שעליו נאמר: "וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מְאֹד" (שמות יט, יט). ובכך מראים לנו לקב"ה כי זוכרים לנו שקיבלנו את התורה, אשר אף אחת מאומות העולם לא רצתה לקבל אותה.

העניין הרביעי - להזהירנו בדברי הנביאים שנמשלו לתקיעת שופר שנאמר: "וְשָׁמַע הַשָּׁמַע אֶת קוֹל הַשׁוֹפָר וְלֹא נִזְהָר וְתָבוֹא חֶרֶב וְתִקְחֵהוּ דָמוֹ בְּרֹאשׁוֹ וַיְהִי" (יחזקאל לג, ד). עלינו להיזכר בדברי הנביאים ולראות מה אירע לבני ישראל כאשר לא שמעו לקול ה'.

בעת שעשו את הרע בעיני ה', קמו עליהם אומות ומלכים ונלחמו בהם. אבל בזמן ששמרו על התורה, והמצוות, לא באה עליהם כל מלחמה, ואויביהם נסו מלפניהם.

להצלחת
נתן בן סיגלית

העניין השביעי - שנשמע את קול השופר ונרעד ונחרד כמאמר הנביא: "אם יתקע שופר בְּעִיר וְעַם לֹא יִחָרְדוּ" (עמוס ג, 1).

כאשר נשמעת אזעקת אמת כולם רצים לעבר המקלטים והחדרים הממוגנים.

בדומה לכך כאשר מגיע לאוזנינו קול השופר, אנו בורחים לעשרת הימים הללו, ובהם אנחנו מתחבאים עד עת הנעילה.

בעשרה ימים האלה אנו מתחבאים בתורה במצוות, בקבלות ובצדקות, במעשים טובים, בסליחות ובתחנונים ובתפילות מעומק הלב.

בימים אלו אנו מרבים בכינוסי קודש כדי לעורר את לבבות עם ישראל. על עשרה ימים אלו שראש השנה בכללם נאמר: "דִּרְשׁוּ ה' בְּהַמְצָאוֹ קִרְאֵהוּ בְּהִיטּוֹ קְרֹב" (ישעיהו נה, 1). בימים הללו הקב"ה קרוב אלינו יותר מתמיד, וקל יותר לחזור בהם בתשובה.

העניין השמיני - להזכיר ולירא מיום ה' הגדול והנורא, אשר עליו נאמר:

להם: "אַתֶּם נֹצְצִים הַיּוֹם כְּכֶלֶם (דברים כט, ט). לאחר מכן דיברתי על עקידת יצחק, ואחד הקצינים שאל אותי, האם אברהם אבינו הלך לישון בלילה שלפני העקידה?

השבתי לו שנאמר: "וַיִּשְׁפֹּם אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר" (בראשית כב, ג), ומכאן שאברהם אבינו אכן ישן באותו לילה. על פניו היינו חושבים כי אברהם אבינו ינצל את הלילה הזה לתפילה ולזעקה, כדי להפר את רוע הגזירה ולהותיר את בנו היחיד והאהוב בחיים.

אולם את אברהם אבינו עניין רק למלא את רצון ה'. הקב"ה אמר לו: "קח נָא אֶת בְּנֶךְ אֶת יִחִידְךָ אֲשֶׁר אָהַבְתָּ אֶת יִצְחָק וְלֶךְ אֶל אֶרֶץ הַמֶּרְיָה וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה" (בראשית כב, ב), ואברהם הלך לישון בשלווה כשהוא משעבד את עצמו לרצון ה' יתברך.

בעת תקיעת השופר, אנו נזכרים במסירות הנפש שבמעשה העקידה, ומכוונים למסור את נפשנו עבור רצון ה'.

ויחד עם זאת אנו מתפללים, שזכות זאת תעמד לנו לטובה ביום הדין.

והעניין העשירי - לזכור את תחיית המתים ולהאמין בה, שנאמר: "כל יִשְׁבִּי תִּבֵּל וְשִׁכְנֵי אֶרֶץ כְּנָעַנָא גַם הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקַע שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ" (ישעיהו יח, ג).

אלו עשרת העניינים שיש לזכרם כדי לזכות לשנה טובה ומבורכת, אך העיקר הוא להרגיש כי אנו עבדי ה'.

"קרוב יום ה' הגדול קרוב ומהר מאד קול יום ה'... יום שופר ותרועה" (צפניה א, יד-טז).

העניין התשיעי - להתפלל על קיבוץ נדחי ישראל, שנאמר: "וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וְכָאוּ הָאֲבָדִים בְּאֶרֶץ אֲשׁוּר וְהַנִּדְחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַה' בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלַם" (ישעיהו כז, יג).

שנה חדשה - קיצבה חדשה...

מעושרו. כעת דנים אותו מחדש ומכריעים את דינו. הוא מקבל קיצבה חדשה - "ותחתוך קיצבה לכל בריותיך". כמה? כפי מה שיכריעו בדינו. שום דבר אינו מובטח מראש.

המחשבה הזאת כשלעצמה צריכה לזעזע ולעורר את האדם. אם הוא רוצה שידונו אותו לטובה, עליו להיות ראוי לכך.

מהנדס בכיר פיתח שיטה מיוחדת ליציקת תקרות של בתים ואולמות.

נאמר בפסוק (תהלים פא, ד): "תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּפֶּסֶחַ לְיוֹם חֲגֻגֵנוּ". התקיעות נועדו לעורר את האדם, משום שכל העולם נמצא כעת במצב של "חדש" - הכל חדש, הכל מתחיל מהתחלה.

כעת דנים כל אדם מחדש. מה שהיה עד כה הוא נחלת העבר. אין שום הבטחה לשום דבר.

אם הוא עשיר גדול, אין שום ערבה שגם בשנה הבאה הוא ימשיך ליהנות

מחדש, והכריעו כפי שהכריעו.

מה פשר הפעולה של תקיעת השופר?
לוקחים קרן של איל, תוקעים לתוכה,
ובוקעים ממנה קולות רמים. מה זה
אמור להיות?

בתקיעות הללו יש 'אמירה':

אנו באים לפני הקב"ה בשפלות ברך
ואומרים לו: נתת לנו חיים, בריאות,
מזונות, ילדים, הכל. הכל שלך וממך!
אך אנו היינו כפויי טובה, המרינו את
פיך, ולא הלכנו בדרך שהורית לנו.
אנו מתביישים לבוא ולבקש ממך
שתסלח לנו ותמשיך לתת לנו את כל
צרכינו. זו עזות פנים לעשות זאת!

"אין לנו פה להשיב ולא מצח להרים
ראש. מה נאמר לפניך ה' אלוקינו. מה
נדבר ומה נצטדק".

השיטה שלו היתה זולה ומהירה,
ורבים השתמשו בה. השיטה
המיוחדת יצרה לו מוניטין והכניסה לו
כסף רב. והנה יום אחד, באחד
האולמות, קרסה תקרה שנבנתה
בשיטה שלו, ובבת אחת כל עולמו
קרס!

נגרמו אבדות בנפש, והאשימו אותו
ב"גרימת מוות ברשלנות". העמידוהו
למשפט, והוא קיבל עונש מאסר של
כמה שנים.

חברים נטשו אותו, והוא נשאר
להתמודד לבדו עם גורלו שהתהפך
עליו לרעה. בבת אחת הוא נפל
מ'איגרא רמא' - מתקרה גבוהה,
ל'בירא עמיקתא' של בור הכלא.

איך זה קרה? הכל נגזר עליו בראש
השנה. כל מה שהיה לפני כן - התבטל.
"תקעו בחֲדָשׁ שׁוֹפָר" - דנו אותו

"אם היה חכם ומבין מדעתו" (חגיגה יא ע"ב).

ישב אותו תלמיד ושתה בצמא את דברי ה"בעל שם טוב". הוא העלה על הכתב כל סוד וכל כוונה של כל תקיעה ותקיעה בסדר התקיעות, כדי שהדברים יהיו לפניו בשעת התקיעות. אם היתה שהות מספקת, היה לומד ומשנן את הדברים בעל פה, אולם מקוצר הזמן הוא נאלץ להיעזר בדף הכוונות.

הגיע ראש השנה. התלמיד הניח את דף הכוונות בתוך מחזור התפילות. לאחר קריאת התורה ניגש בדחילו ורחימו אל הבימה כדי להתכונן לתקיעת שופר. ליבו המה מהתרגשות, הנה הוא עומד לזכות לשמש כבעל תוקע בהיכלו של הבעל שם טוב הקדוש!

הוא הכין את עצמו, למד בהתעלות הנפש את מאמר הזוהר הנאמר לפני התקיעות. לאחר מכן דפדף במחזור התפילה שלו כדי לשלוף מתוכו את דף הכוונות, אך הדף איננו!

הוא שב ועלעל דף אחר דף, אך הדף

לכן, במקום לדבר, אנו משתמשים בתקיעות השופר.

התוקע הוא שליח שלנו, הוא משמש לנו לפה. במקום דיבור שבפה, אנחנו מצפצפים לפניך בקרן הזו, ומתחננים שתשמע את הצפצופים שלנו!

הצפצופים אינם קולות סתמיים. בתקיעות טמונים סודות טמירים ונשגבים.

יש ספר שלם על סדר התקיעות על פי הקבלה, עם הכוונות ושמות הקודש. תקיעת שופר עם הכוונות נמשכת שעה ארוכה. כל מילה בברכה עם כל הכוונות, כל תקיעה עם כל הכוונות - זו עבודת ה' שלימה.

ה"בעל שם טוב" הקדוש זיע"א קרא פעם לאחד מתלמידיו הקרובים ואמר לו: "ברצוני למנות אותך לתוקע, ולשם כך אלמד אותך את סודות התקיעות".

פעם היו סודות התורה מועברים ליודעי ח"ן (חכמת הנסתר) מפה לאוזן, מרב לתלמיד. לא כל תלמיד היה ראוי לקבל מרבו את סודות התורה, אלא

הסודות והכוונות שבתקיעות, ויחשב כאילו אני סדרתים לפניך, ויעלו תקיעותי לרצון לפני אדון כל".

לאחר מכן בירך את הברכה והחל בתקיעות בשיברון לב ובדמעות שליש.

בכל תקיעה ותקיעה תקפה אותו חלישות דעת נוראה על שאינו יודע לכוון את הכוונות של אותה תקיעה כפי שלימדו רבו.

הצער ושיברון הלב החלישו את רוחו והתישו את כוחותיו, ולאחר שסיים את התקיעות צנח על מקומו באפיסת כוחות.

לאחר התפילה ניגש בחיל ורעדה לפני רבו כדי להתנצל לפניו על אונסו.

אמר לו ה"בעל שם טוב": "יישר כוחך על התקיעות המיוחדות שתקעת".

המבוקש נעלם ואיננו, כאילו בלעה אותו האדמה...

הוא לא ידע את נפשו מרוב צער. איך יתקע? מה יכוון? פרץ בבכי מר.

ה"בעל שם טוב" ראה את בכיו והורה לו באצבעו להתחיל בתקיעות. הוא ניסה לרמוז שאינו מוצא את דף הכוונות, אולם ה"בעל שם טוב" שב ורמז לו להתחיל.

לפני שפתח בברכה, פנה אל הקב"ה בשיברון לב ואמר: "ריבונו של עולם, גלוי וידוע לפניך שרציתי לעשות רצונך ולמלא רצון רבינו הקדוש שלמדני את הסודות והכוונות שבתקיעות, אך מן השמים מנעו זאת ממני, ואם זהו רצון ה' - אני מקבלו באהבה ובהכנעה.

"ריבונו של עולם, אני משליך כל יהבי עליך, ובוטח בך שתסדר את כל

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

לא נכון הדבר! אסור לאדם לבטוח בשום דבר, בלתי לה' לבדו!

"ועוד ידעתי, שכשיתגלה לך חסרונו של הדף, הדבר ישבור את ליבך, ואת הדבר הזה רציתי להשיג! כי זו המעלה הגדולה שדרושה לאדם בבואו לתקוע בשופר לפני ה' - 'לֵב נִשְׁפָּר וְנִדְּפָה אֱלֹקִים לֹא תִבְזֶה' (תהילים נא, יט).

"ואכן שתי מעלות נשגבות היו בתקיעותיך: השלכת על ה' כל יהבך, ותקיעותיך היו מתוך שברון לב מוחלט. על כך באתי להודות לך".

"דע לך" - סיים ה"בעל שם טוב" - "תקיעותיך בקעו רקיעים ועלו לשמי שמים, אל מתחת כסא הכבוד".

התלמיד היה בטוח כי אין אלו אלא דברי ריצוי וניחומים. פרץ בבכי מר ואמר לרבו: "רבינו יודע כי השתוקקתי למלא את רצונו ולתקוע את התקיעות עם כל הכוונות, כפי שהורית לי, אך לא עלתה בידי, כי דף הכוונות אבד לי זמן קצר לפני תחילת התקיעות. יסלח לי רבינו! מאת ה' היתה זאת".

הוציא ה"בעל שם טוב" את הדף מכיס בגדו, ואמר: "הנה הדף, אני לקחתיו מתוך מחזור התפילה שלך".

נדהם התלמיד, וכמעט פרח נשמתו...

המשיך ה"בעל שם טוב": "ידעתי כי אתה משליך יהבך על הדף שסידרת בו את כוונות התקיעות וסודותיהן.

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי המישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

לפניו יתברך כעניים בפתח, רק אם
נבין שאין לנו כלום משלנו - יש לנו
סיכוי לזכות בדין!

הקב"ה אומר לעם ישראל (ראש השנה
טז ע"א): "אימרו לפני בראש השנה,
מלכויות זכרונות ושופרות. מלכויות
כדי שתמליכוני עליכם, זכרונות כדי
שיעלה זכרוכם לפני לטובה, ובמה?
בשופר!"

עניין הזכרונות הוא לזכור ימות עולם
ולהתבונן במה שאירע בשנים
הקודמות.

כמה חיילים נהרגו, כמה נפצעו, כמה
חזרו עיוורים, קטועי ידיים וכרותי
רגליים, רחמנא ליצלן!

הרי הכרת את פלוני, הוא היה רק בן
שלושים והסתלק מן העולם בקיצור
ימים. אתה זוכר מה אירע לאישה
פלונית? היא לקתה במחלה הנוראה,
ותוך חודש ימים הלכה לעולמה. אתה
זוכר איזה אסון אירע לבן הקטן של
פלוני. הוא היה ילד כה חמוד ומתוק,
הוריו כה אהבוהו והשתעשעו בו, והנה
ביום אחד הוא שיחק במרפסת, טיפס

בראש השנה אנשים רבים אוכלים
סימנים - תפוח בדבש, גזר, תמרים,
ואומרים: "שתחדש עלינו שנה טובה
ומתוקה", "שיתמו אויבנו", "קרע
רוע גזר דיננו", וחושבים שבכך כל
חטאיהם נמחקו והתכפרו.

אבל האמת היא, שלמחרת בתפילת
שחרית כולנו מתייצבים לפני ה'
למשפט. ולכן אמרו הפוסקים בשם
התלמוד ירושלמי: "מאן דדמיך בריש
שתא דמיך מזליה", כלומר: מי שישן
בראש השנה, גם מזלו ישן בראש
השנה. ואין הכוונה רק שהאדם יהיה
ער ולא יישן, כיון שיושב בטל כישן
דמי, אלא כוונת חז"ל שעל האדם
להתעורר ולדעת כי הוא ניצב למשפט
איום ונורא.

היה איש עסקים מליונר גדול,
שהעלילו עליו עלילה. הוא נעצר
כשירד מהמטוס ועד היום לא הצליח
להשתחרר מהכלא.

בראש השנה אומר לנו הקב"ה כי שום
דבר אינו מובטח. הכל נקבע וגזר
מחדש, אין שום הבטחה לפרנסה, וגם
לא לרפואה ולחכמה. רק אם נבוא

כאשר אדם ניצב ביום ראש השנה, עליו לדעת שרק בורא העולם הוא הקובע והוא המבצע.

הקב"ה אומר לנו: "אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם בְּלִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם... לְעִבְרָה בְּבִרְיָה" (דברים כט, ט-יא). אימתי "אתם ניצבים כולכם לפני ה' אלוהיכם"? - "לְעִבְרָה בְּבִרְיָה ה'!"

האם ראית את הברית? האם ראית את כל הקללות? אם כן, יכול אתה להיות ניצב בדין, לעמוד לפני הקב"ה בהכנעה גמורה ולדעת שהכל מאיתו יתברך, ועל ידי כן תזכה במשפט ותתברך בשנה טובה.

על הגדר, נפל למטה ונהרג, ה' ירחם! אתה זוכר את פלוני אלמוני? הוא הלך לטייל עם משפחתו. הוא לא הוריד מבנו הקטן את העיניים. אבל בדקה אחת של חוסר ערנות הילד נעלם. בהתחלה חשבו שהילד הלך לאימו, אבל לדאבון הלב התברר כי הוא מעד לתוך בריכה שהיתה במקום וטבע למוות. ועוד רבים האסונות שאירעו, רח"ל.

"כי זוכר כל הנשכחות אתה". כל המאורעות הנוראים הללו לא נקבעו בזמן בו התרחשו בפועל, אלא בעת הדין בראש השנה שלפניהם.

ימים המסוגלים להצלה

וגם הוא - המובחר שבמין האנושי -
אומר לבני ישראל: "בְּן מֵאָה וְעֶשְׂרִים
שָׁנָה אֶנְכִּי הַיּוֹם לֹא אוֹכֵל עוֹד לָצֵאת
וְלָבוֹא". כואב לו שהוא כבר איננו
מסוגל להמשיך ולהשיג מצוות.

נכון, במשך חייו הגיע משה רבינו
לשיא המעלות, וצבר מצוות לרוב,
ולא זו בלבד אלא יש לו חלק בכל
התורה והמצוות שקיימו כל ישראל
בזכותו, וגם בכל מה שהם עתידים
לקיים בדורות הבאים אחריו. מכל
מקום הוא לא מסתפק בכך, הוא רוצה
עוד!

כי אוהב מצוות לא ישבע מצוות,
ואוהב תורה לא ישבע תורה. האהבה
לתורה ולמצוות גורמת לכמיהה
תמידית, בלתי פוסקת, לעוד ועוד
הזדמנויות לקיימם. כבר דרשו חז"ל
(מכות י"ע"א) את הכתוב (קהלת ה, ט) "אֲהֵב
כָּסֶף לֹא יִשְׂבַּע כָּסֶף" - שהכוונה
למצוות - על משה רבינו.

משה רבינו פונה לעם ישראל ואומר
להם: אף שכבר אינני יכול לצאת

בְּן מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה אֶנְכִּי הַיּוֹם לֹא
אוֹכֵל עוֹד לָצֵאת וְלָבוֹא (דברים לא, ב).

עלינו לזכור, מגיע זמן בחיים הנקרא
"להיות בן מאה ועשרים", והאדם שוב
אינו יכול לעשות ולפעול כבעבר, הוא
נאלץ להפסיק.

זה יכול לקרות גם לאדם גדול, זכאי,
שזכה בימי חייו להגדיל תורה
ולהאדירה.

גם הוא עלול להגיע לימים בהם "לא
אוכל עוד לצאת ולבוא", ואין בכוחותיו
להמשיך ולהשיג עוד מעלות בעבודת
ה', כפי שהיה רגיל במשך כל שנות
חייו.

מי לנו גדול ממשה רבינו, שזכה להגיע
למדרגות שאף ילוד אישה בעולם לא
זכה להגיע אליהן. הוא עלה לשמים
ולמד תורה - ארבעים יום וארבעים
לילה - עם הקב"ה. הוא למד שם לא
רק את פשטות התורה, אלא גם את
פנימיותה, סודותיה העילאיים
ומכמניה הכבירים.

בכדי לתקן...

מעלתו של האיש החי היא בהיותו שולט על גופו. יש לו יצר הרע, הגוף מושך אותו למלא את תאוותיו - והוא מצליח להתגבר. זוהי המעלה המובהקת.

אדם מגיע לשיאו כאשר הוא עומד בפני ניסיונות וקשיים ומתגבר עליהם. אולם כשמגיע לימים בהם אינו שולט יותר על גופו ונשמתו - הוא כבר לא נמצא במעלתו!

זהו שאמר להם משה: "לא אוכל עוד לצאת ולבוא". משה משתוקק לאותם ימים בהם היה עליו לעמול ולהתייגע כדי לשלוט על גופו ונשמתו, כי זה כל האדם.

כל צער, טרחה, התגברות ועמידה

ולבוא - אבל אתם יכולים! תנצלו את הזמן! הקב"ה נתן לכם חיים - תרוצו ללמוד תורה! תרוצו לבית כנסת! תרוצו לקיים מצוות!

כל אדם צריך לשאול את עצמו מה אני עושה בחיים שהקב"ה נתן לי? האם אני מנצל אותם או, חלילה, קובר אותם?

יש בני אדם שמסתובבים בעולם, ונראים חיים לכל דבר, ולמעשה הם קוברים את עצמם עמוק, ועמוק יותר, בכל רגע שחולף.

אוי! כמה חרטות הם עתידים להתחרט! 'היו לנו שפע הזדמנויות פז - ולא ניצלנו אותן', הם יבכו.

כמה חבל שהבכיות האלו תהינה בזמנים כאלו שכבר יהיה מאוחר מידי

פדיון כפרות המרכזי

לפני יום הכיפורים הבעל"ט ניתנת לכם ההזדמנות לקיים את מנהג ישראל של פדיון כפרות במערת

ובכך לתמוך במאות אברכי ובחורי ישיבת אור החיים ומוסדותיה ובאלפי משפחות עניות

ניתן לשלוח הפדיון בדואר

או לתרום באמצעות חשבון בנק הדואר: 4285343

או בטלפון (באמצעות כרטיס אשראי)

במשרדי הישיבה:

לציין "עבור פדיון כפרות"

02-5000455

על כך שמיעטנו בערכו, וימינו פשוטה לקבל את תשובתנו באהבה וברצון.

בימים אלו, מי שאינו שב בתשובה - עונשו גדול שבעתיים, שכן בכך הוא מזלזל בהזדמנות שהקב"ה נתן לו, ולא מתייחס אליה.

רבינו יונה בספרו "שערי תשובה" (שער א) הביא על כך משל:

"משל לכת של ליסטים שחבשם המלך בבית האסורים, וחתרו מחתרת, פרצו ויעברו, ונשאר אחד מהם.

בא שר בית הסוהר, וראה מחתרת חתורה, והאיש ההוא עודנו עצור. ויך אותו במטהו. אמר לו: קשה יום! הלא המחתרת חתורה לפניך ואיך לא מיהרת הימלט על נפשך?"

אותו האחד, שלא ברח, מזלזל

בניסיון יקרים וחשובים מאוד! השליטה על תאוות הגוף - זוהי מעלתו האמיתית של האדם.

זהו שקורא משה לבני ישראל, לנצל את הימים שיש בהם עדיין את הכוחות ללמוד תורה, ולקיים מצוות, תוך התגברות על היצר הרע ועמידה בכל הקשיים והניסיונות הנלווים.

הדברים אקטואליים במיוחד לתקופה הזאת של השנה, ימים הסמוכים וקרבים לעשרת ימי תשובה.

בעשרת ימי תשובה הקב"ה נמצא קרוב אלינו. כמו שדרשו חז"ל (ראש השנה יח ע"א) על הכתוב (ישעיהו נה, ו) "דַּרְשׁוּ ה' בְּהַמָּצְאוֹ קִרְאֵהוּ בְּהִיטּוֹ קְרֹב", שהכוונה לעשרת הימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים. יש לנו הזדמנות פז לבקש מחילה מהקב"ה

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

זו. בדקו מדן ועד באר שבע ולא מצאו עם הארץ, מגבת ועד אנטיפרס ולא מצאו תינוק ותינוקת, איש ואישה, שלא היו בקיאיין בהלכות טומאה וטהרה".

בנו - מנשה - היה היפוכו הגמור של אביו. הוא עשה את הרע בעיני ה', ועבד לכל העבודות זרות שבעולם.

כל הנביאים שפנו אליו וביקשו שיחזור בתשובה - נתקלו בסירוב מוחלט. הוא מאן לחזור בתשובה. אז, בחר הקב"ה ללכת איתו בדרך אחרת, בדרך של ייסורים.

הכתוב אומר (דברי הימים ב' לג, יא) שמלך אישור הגיע לירושלים "וַיִּלְכְּדוּ אֶת מְנַשֶּׁה בַּחֲסִים וַיֹּאסְרוּהוּ בְּנִחְשָׁתַיִם וַיִּזְלִיכֵהוּ בְּבֶלֶה".

חז"ל מרחיבים על כך במדרש (ילקוט"ש מלכים ב' רמז רמז): "מאי 'וַיֹּאסְרוּהוּ בְּנִחְשָׁתַיִם'? עשה לו כמין מוליאר [סיר גדול] של נחושת, ועשו אותו נקבים - נקבים תחתיו, ונתנוהו לתוכה, והתחילו מסיקין [מחממים אש] תחתיו. וכיון שראה שצרתו צרה, לא

בחומרת המאסר. לא איכפת לו מהייסורים שיהיה עליו לסבול שם. אם היה מעריך נכון את עוצמת הייסורים שביד המלך להענישו שם - גם הוא היה בורח.

וכמוהו בדיוק אדם שאינו שב בתשובה בימים אלו!

הקב"ה מאפשר לכל יחיד לברוח! לשוב בתשובה! ומי שלא מנצל את ההזדמנות לברוח, סימן שהוא לא מעריך נכון את מה שעלול לקרות לו כתוצאה מהעבירות שעשה.

עלינו לזכור! אדם שאינו מנצל את המפלט שהקב"ה נתן לו - יש לקב"ה גם דרכים אחרות, דרכים של ייסורים, רחמנא ליצלן.

חזקיהו, המלך הצדיק, לימד את כל עם ישראל תורה.

חז"ל (סנהדרין צד ע"ב) מספרים שישמנו היה דולק בבתי כנסיות ובבתי מדרשות לילות כימים. "מה עשה? נעץ חרב על פתח בית המדרש, ואמר: כל מי שאינו עוסק בתורה ידקר בחרב

מה עשה הקדוש ברוך הוא? חתר לו כמין חתירה אחת תחת כיסא הכבוד שלו, ושמע תחינתו. הדא הוא דכתיב [זה שכתוב] (דברי הימים ב' לג, יג): 'וַיִּתְפַּלֵּל אֱלֹהֵינוּ וַיַּעֲתֶר לוֹ - וַיַּחֲתֹר לוֹ - וַיִּשְׁמַע תְּחִנָּתוֹ וַיִּשְׁיבֵהוּ יְרוּשָׁלַם לְמַלְכוּתוֹ'. במה השיבו? רב שמואל בר נחמני אמר: ברוח השיבו. 'וַיֵּדַע מְנַשֶּׁה כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים', באותה שעה אמר מנשה אית דין ואית דיין."

מנשה שב בכל ליבו בתשובה שלימה, והוא שמחזק את ידיהם של כל בעלי התשובה שבעולם, ומכניס אותם לגן עדן.

מנשה סירב לשמוע בקול הנביאים שקראו לו לחזור בתשובה - הקב"ה נאלץ לגרום לו לחזור בתשובה בדרך הקשה. כמו שאומר הכתוב (שם יב): "וַיִּכְהָצֵר לוֹ חֵלָה אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹהָיו וַיִּכְנַע מְאֹד מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵי אֲבֹתָיו" - הא למדת שחביבים ייסורים (סנהדרין קא ע"ב ובמדרש שם).

הניח עבודת אלילים בעולם שלא הזכירה: 'צלמא פלן אייתי שיזבי' [צלם פלוני בוא והצילני]. וכיון שלא הועיל לו כלום, אמר: זכור אני שהיה אבי מקריא הפסוק הזה: 'בַּצָּר לָךְ וּמִצָּאוֹךְ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה... וְשִׁבְתָּ עַד ה' אֱלֹהֶיךָ' (דברים ה, ל) - הרי אני קורא אותה, אם יענני - מוטב, ואם לאו - כל אפיא שוין!".

אם הקב"ה יענה לי - מוטב. סימן שהוא גדול מכולם ואני אשוב אליו. ואם לא - סימן שהוא והעבודה זרה שוים... גם הם וגם הוא - לא עונים. על המשפט הזה לבד מגיע לו להישרף בתוך הסיר ולהעשות אפר.

ממשיך המדרש: "והיו מלאכי השרת סותמין חלונות של רקיע שלא תעלה תפילתו לפני המקום, ואומרים לפניו: ריבון העולמים! אדם שהעמיד צלם בהיכל, כלום יש בו תשובה? אמר להם הקדוש ברוך הוא: אם איני מקבלו בתשובה הרי הדלת נעול כנגד כל בעלי תשובה.

העליה מתוך הנפילה

הגורם לכל מה שבא עליו.

כי הקב"ה מיטיב כל הזמן וחסדו עלינו כל העת. כיצד, אם כן, מגיע רע לאדם? אלא הוא בעצמו הביא עליו את הרעה. באותו עניין בו הוא שם את מחשבותיו, כך תימשך עליו הברכה או חלילה להיפך.

אומר הנביא ירמיהו במגילת איכה (ג, לג): "כִּי לֹא עָנָה מְלִבּוֹ וַיִּגָּה בְּנִי אִישׁ". הרעה אינה באה מהשי"ת, אלא האדם בעצמו מביאה עליו. וכן אומר דוד המלך בתהילים (ה, ה): "כִּי לֹא אֵל חָפֵץ רָשָׁע אֶתָּה לֹא יִגְרָף רָע", ופירש בספר החינוך (מצווה קעא): "כלומר, השי"ת לא יחייב ברייה מחפצו בחיוב, כי הא-ל הטוב חפץ בטוב לעולם, אבל האדם הוא שמחייב את עצמו בנטותו מן הישר, ויסיר מגופו ההכנות המכשירות אותו לקבל טובה".

האדם הוא כמו כלי קיבול לקבלת הטובה. כאשר הוא שובר את הכלי,

וְחָרָה אַפִּי בּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא וְעֹצְבֹתַי וְהִסְתַּתֵּיתִי פָנַי מֵהֶם וְהָיָה לְאָכָל וּמִצָּאָהוּ רָעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הֲלֹא עַל כִּי אֵין אֱלֹקֵי בְּקִרְבִּי מִצָּאוֹנִי הָרָעוֹת הָאֵלֶּה (דברים לא, יז).

כאשר באות על האדם צרות, עליו להתבונן מדוע הן באו עליו. ה"אור החיים" הקדוש בתחילת פרשת "וישב", מתייחס לנושא מכירת יוסף וצערו של יעקב ואומר: "כי האדם גורם לעצמו את כל אשר תבואנה עליו, כי אין דבר רע בא מהאדון הטוב לכל, ובפרט לידידו יעקב וכיוצא בו".

לעיתים שואל האדם את עצמו, 'מדוע קרה לי כך וכך?'

עליו לדעת שהוא זה הגורם לעצמו את הכל. המשנה במסכת סוטה (ח ע"ב) אומרת: "במידה שאדם מודד - בה מודדין לו". אין מדובר בשכר ועונש, אלא האדם בעצמו, הוא

כאשר פוגם האדם בקדושה, אזי "ושב מאחריך", הקב"ה עוזב אותו. על האדם לשמור את הכלי, את נשמתו, כדי שהקדושה תוכל להגיע אליו. ואם לאו - השפע עלול ללכת למקומות אחרים.

אם רואים אנו רשעים שמקבלים שפע, הרי זה מאותו שפע שירד לעולם עבור הצדיקים, אך הם פגמו בקדושה ולכן השפע עבר לרשעים. זה מה שנקרא 'סיטרא אחרא' - הצד האחר.

הקב"ה משלם לשונאיו, לרשעים, כדי להאבידם מחיי העולם הבא, שלא יישארו להם זכויות לחיי נצח. כל זה באשמתנו. אנחנו, בעוונותינו

לא יכול השפע ממרומים להגיע אליו. יתכן שהשי"ת נותן לו שפע, אך הכל 'נשפך' החוצה כביכול.

האמונה, היא הגורמת לברכה. אם אין לאדם אמונה, הרי זה כלי שבור, והאדם במו ידיו מאבד את האושר הצפוי לו. האושר מגיע, אך הולך למישהו אחר.

השפע בכל מקרה מגיע לעולם, אך ביכולתו של האדם לאבדו לטובת מישהו אחר. אם צריך לרדת גשם הוא ירד, אך אם בני האדם יחטאו באותו מקום, הגשם ירד במקום אחר.

השבר הגדול ביותר בכלי, הוא כאשר יש פגם בקדושה. התורה אומרת כי

שיתפות בפתיחת ההיכל של תפילת הפרנסה ביום הכיפורים ברוב עם

ניתן להשתתף בקניית פתיחת ההיכל
ביום הכיפורים הבעל"ט

של תפילת הפרנסה (בתרומה חד פעמית) - של ישיבת "אור החיים"

* סגולה בדוקה וידועה לפרנסה בשפע בכל השנה *

ניתן למסור שמות לברכה

02-5000455

לתרומות:

שנאמר: 'וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיָּם טְהוֹרִים וְטָהָרְתֶּם' (יחזקאל לו, כה), ואומר: 'מִקְנֶה יִשְׂרָאֵל ה'" (ירמיהו יז, ג), מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקב"ה מטהר את ישראל".

התשובה היא אחת מהמצוות הכתובות בתורה הקדושה, והיא יסוד לקיום העולם ולקיום כל אדם, והיא מתנה גדולה ויקרה שנתן הקב"ה לבני האדם.

גם אם אדם נופל ונכשל בחטא - אל ישבר אלא יחזור בתשובה שלימה. וגם אם נפל ח"ו שוב ושוב, לא יתייאש, אלא יחזק ליבו וישוב.

אדם עלול לבוא לכלל ייאוש, כשהוא רואה את מצבו - כמה דברים הבטיח לתקן ולא הצליח. כמה קבלות קיבל על עצמו, ולא קיימן. כמה רצונות רצה, כמה מחשבות חשב - ושום דבר מהן לא יצא לפועל. כמה ייעודים ייעד לעצמו, להיכן יגיע - ולא הגיע.

ראיתי בשיחה של אחד מגדולי נוברדוק, שהרבו הנביאים לעורר

הרבים, גורמים לשפע הזה להגיע לרשעים.

עלינו להשיב את השפע אלינו, על ידי שנשמור עצמנו במחשבה, בדיבור ובמעשה.

כי הכל האדם גורם לעצמו. השי"ת חפץ להיטיב עימו, אבל האדם הנוטה מדרך הישר, הוא זה המחייב עצמו. כמו שאומר שם בספר החינוך: "והמשל על זה, ההולך בדרך ישר ופנוי מאבנים ומכל דבר המכשיל ויש לדרך גדר קוצים מכאן ומכאן, ועבר אחד ונתחכך בגדר ונכוה, באמת אין לומר על האיש הזה שהשם חפץ בכוותו, אבל הוא הגורם כי לא נזהר ללכת בישר". כך גם האדם הוא היכול להביא על עצמו את הרעה או את הטוב, והכל תלוי במחשבותיו ובמעשיו.

שנינו במשנה סוף מסכת יומא (ח, ט): "אמר רבי עקיבא: אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים,

נראים אחרת.

הניסיון מוכיח, שהצלחה בלימוד יש לאלו שאין להם ספיקות, ולא בודקים כל הזמן כמה הם מצליחים וכמה לא.

הם לא יושבים תדיר לעשות מאזני הצלחות ואי הצלחות - יש לי ראש טוב או לא? אני בעל זיכרון או לא? יש סיכוי ש"יצא ממני משהו" או לא?

תפסיק לחשוב על מה שאין צריך לחשוב. תעשה בהתאם לכוחות וליכולות שלך, ובסוף תראה שתזכה להרבה השגים חשובים.

מי שיושב ולומד ומתפלל לה', ולא מסתפק ולא חושב כל הזמן האם יצליח - הוא המצליח.

אמר המשגיח מלייקווד: בדורות האלה היצר מתגבר ביותר להראות לאדם כמה הוא בריה קלה ושפלה, ואינו מסוגל לקנות מעלות רוחניות. עלינו לדעת שזאת תחבולת היצר, ולעמוד בעוז כנגדה.

בעניין התשובה, שיכיר האדם בכך שיש כישלונות, ולא יחשוב שאין מציאות של כישלון. ידיעה זו תנסוך בו כוחות לקום ולעמוד מחדש, ולחזור בתשובה שלימה.

אם אדם חושב שמחמת כישלון שנכשל בו, הוא חסר ערך ולא שווה כלום - הוא עלול ליפול לייאוש, ולא תהיה לו תקומה.

בחור אחד ניגש אל רבי נתן וכטפויגל זצ"ל, המשגיח בישיבת לייקווד, והתלונן בפניו: "אני לא שווה כלום! לא לומד טוב, לא זוכר את מה שאני לומד, לא מתפלל טוב. בקיצור, אני לא מצליח בכלל, כישלון גמור..."

אמר לו המשגיח: "אתה יודע מה העיצה? תפסיק לחשוב יותר מידי על עצמך... דע לך, יש עולם כל כך גדול. תחשוב יותר על הכלל, ותראה שיש הרבה מה לעשות..."

הרבה אנשים הולכים שבורים ורצוצים, אינם מרוצים מעצמם. אם הם היו עוסקים בזיכוי הרבים ובסיוע לזולת, ולא היו חושבים כל כך הרבה רק על עצמם, הם היו

לקב"ה. לפעמים אדם מוצא את הקב"ה בתוך השאול, "וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּנֶךְ" (תהלים קלט, ח), ומשם הוא מתעלה. ומיד כשנכנע, חוזרת ושבה השכינה ושורה עליו, ועוזרו ה' יתברך.

פעם בא אדם אל ה"חזון איש" זצ"ל, וביקש שיתפלל עליו שיסתלק ממנו היצר הרע, ולא יהיו לו יותר ניסיונות.

השיב לו ה"חזון איש": "וכי רוצה אתה למות? לאדם חי יש יצר הרע, ורק בשביל זה האדם חי, להתגבר על היצר הרע ולעמוד בניסיון. אם אין לאדם יצר הרע, למה לו לחיות בכלל? רק למת אין יצר הרע..."

הנביא קורא לנו להתעורר ולעשות

כבר אמר הסטיפלר זצ"ל, שלכל אחד יש עלויות וירידות, ובפרט בימי הנעורים. ועיקר עבודת ה' היא בימי הנפילה, שאף שהוא חש כבדות, ואינו מוצא טעם וסיפוק בעבודת ה' - עם כל זאת הוא מתגבר. על כך נאמר: "יפה פעם אחת בצער ממאה פעמים שלא בצער" (אבות דרבי נתן פרק ג).

בזמן הצלחה והרחבת הדעת עלולה להתחזק אצל האדם מידת הגאווה, שהיא אבי אבות הטומאה. אדם שמתגאה - מסתלקת ממנו השכינה, ופרוץ הוא לכל מיני פגעים, ברוחניות ובגשמיות.

דווקא על ידי הנפילה יכול אדם להתרומם. ליבו נשבר בקירבו, הוא מתפלל מעומק הלב ומתקרב

להצלחת
יצחק בן פלורה

קול הצופר והתעוררו, וניסו לחטוף עוד קצת מפירות האי המשובחים, בטרם נאלצו לרוץ אל הספינה.

אבל הקבוצה השלישית לא שתה ליבה גם לזאת, והמשיכה לבזבז את הזמן לריק. בסוף מצאו אנשיה את עצמם מחוץ לספינה, בודדים ונטושים באי הקטן.

בדומה לכך, הזריזים מתחילים להתעורר כבר בחודש אלול, באמירת הסליחות והתחנונים.

הקבוצה השנייה, שלא התעוררה כל חודש אלול, שמעה את תקיעת השופר בראש השנה, הזדעזעה והתעוררה.

אנשי הקבוצה השלישית נשארו רדומים, למרבה הצער, אף בראש השנה, ה' ירחם עליהם.

הכל נגזר בימים אלו, וצריכים אנו להתעורר ולשנות את מעשינו.

תשובה מבעוד מועד, לפני שיהיה מאוחר.

משל לספינה שעגנה באי קטן, והיה שם שפע גדול של פירות מתוקים ומשובחים, לחלוקה חינם לכל הזריז ונשכר.

קבוצה ראשונה של אנשים מיהרה לקחת מהשלל.

קבוצה שנייה יצאה לטייל. אמרו האנשים בליבם, שיש די זמן עד שהספינה תחזור להפליג, ולכן קטפו בעצלתיים רק מעט מן הפירות.

הקבוצה השלישית הלכה לשחות בים.

לפתע נשמע צופר הספינה.

הקבוצה שהזדרזה עלתה לספינה בנחת ובשלווה, עם כל השלל הגדול שהצליחה לאסוף.

אנשי הקבוצה השנייה שמעו את

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות
ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455
נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת והצלחת: מיכל בת אסתר הי"ו, נטע בת ג'והנה הי"ו,
רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל רוחאם הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מאיר מאור בן חיה רבקה הי"ו
ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איזה ז"ל, מרים בת זהרה ז"ל,
מזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,
רחל רוחאם ללה בת נרקיס ז"ל, תמר בת רגינה ז"ל, עופר בן ציונה ז"ל,
רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל, חיים בן חביבה ז"ל,
מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל, יעקב בן ברטה ז"ל,
יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל, ר' יצחק בן נעמה ז"ל ת.נצ.ב.ה.